ÉBREDÉS MOSZKVÁBAN MÁJUS ELSEJÉN

— JOHANNES R. BECHER —

Frissen lebegtem át az éj felett!
Sugárzó énekszó lebegtetett —
Álmomba dal lopózott, csengve messze:
S dalban lebegtem, könnyen ébredezve.

Az ablakon zászlósor csücske int,
Sarkig kitárul ajtónk sorra mind,
Minthogyha sok kedves barátra várna,
Dal ritmusára csattogott a járda.

Dal zeng körül: ez május elseje.
Vonul a nép, az utca, tér tele
S időknek útját addig-addig járja,
Míg szerte árad duzzadó dagálya.

Fordította: BÉKÉS ISTVÁN

EGY RÉGI EMLÉKKÖNYVBE

— GEORG TRAKL —

Visszatérsz hát újra, melankólia,
Magános lélek szelídsége, te.
Egy arany nappal most kilobban ép.

Alázattal hajlik meg a türelmes a fájdalom előtt,
Dallam zeng fel benne s puha téboly.
Nézd! alkonyodik már.

Visszatér újra az éjszaka, sír egy halandó
És veleszenved a másik.

Az őszi csillagok alatt borzadva hajlik
Egyre mélyebbre évente a fő.

Fordította: RADNÓTI MIKLÓS

ROMÁNC AZ ÉJHEZ

— GEORG TRAKL —

A csillagok sátra alatt
magány lép át az éjfelen.
A gyermek ébred hirtelen
s arca szürkén a holdba fagy.

Az eszelős sikoltva sír,
a rácsos ablak rámered.
Csodálatos szerelmesek
vonulnak a tó partjain.

A gyilkos borába nevet.
Betegbe belemar a félsz.
Imádkozó apácakéz
fehérlik a kereszt felett.

Álmában dúdol az anya.
A gyermek bámulja az éjt,
nagyratárt szeme most sötét.
Csendül a bordély kacaja.

A pincelyukban gyertya ég,
a halott keze sápatag
csönddel írja be a falat.
Az alvó suttog egyre még.

Fordította: VIDOR MIKLÓS

ZENE

— GEORG TRAKL —

A kút dalol. A tág eget
felhőzi tiszta könnyű fátyol.
Magukba mélyedt emberek
ballagnak most a kerten át.

A márvány szürkül. Madarak
vonulnak szétszórt csapatokban
A faun a tűnő árnyakat
halott szemével nézi hosszan.

A vén fáról kereng a lomb,
a tárt ablakba száll be rőten,
A tűz felízzik, a falon
árnyak nyújtóznak fel sötéten.

A romfolyosón eb inal.
Fehér idegen lép a házba.
Egy lámpából a fény kihal.
Éjszaka zeng a halk szonáta.

Fordította: LATOR LÁSZLÓ